

ชายหนุ่มร่างสูงเพรียวในชุดรัดรูปสีดำ เพื่อโชว์หุ่นงดงามสมบูรณ์แบบ แต่สวมหมวกไหมพรมสีดำปกปิดดวงหน้าเกือบหมด เปิดเพียงช่องดวงตา ซึ่งทำให้มองเห็นนัยน์ตาคู่สวยที่มีขนตาดกดำเป็นแพ เขา ยืนอยู่บนหน้าผาสูงราว ๑๐ เมตร

“พร้อมหรือยัง?” ผู้กำกับการแสดงหนุ่มใหญ่ตะโกนถาม

“ครับ” เขาตอบสั้นๆตามความเคยชิน

“แอ็คชั่น!” ผู้กำกับสั่งเดินถอยหลัง

ชายหนุ่มกระโดดม้วนตัวลงมายืนอย่างมั่นคงบนเบาะลมข้างล่างอย่างสวยงาม ก่อนฉกคิดได้ว่าคนธรรมดาไม่สามารถทำอย่างนี้ได้ จึงแกลัง้าวเซเล็กน้อย

“ดัต!” ผู้กำกับส่งเสียงดังก่อนวิ่งเข้ามาใกล้ พลังเอ่ยปากชม “แหม... คุณรูตนี้สุดยอดเลย ฉากเสี่ยงตายยิ่งไงก็เทคเดี๋ยวนั่นแหละ” พร้อมเบียด กระเซะเข้าใกล้มากขึ้นประสาตัวเป็นหนุ่ม แต่ใจเป็นสาว

“คุณรูตไม่สนใจรับบทที่มีบทพูดและแสดงมากกว่านี้หรือ รูปร่างหน้าตาอย่างคุณนี่ พระเอกยังสู้ไม่ได้”

“ข้า...เอ่อ...ผมไม่ถนัดครับ” ฟารุคพยายามใช้คำพูดอย่างคนบนโลกสื่อสาร

กันตามที่อันธกนิภาแนะนำ ก่อนจะเดินหนีซึ่งๆหน้า เพราะไม่ชอบใจผู้กำกับหนุ่มใหญ่
ที่คอยฉวยโอกาสแตะเนื้อต้องตัว

ทว่าอีกฝ่ายยังไม่วายเดินตามมาติดๆ

“ไม่ถนัดก็หัดได้ แล้วที่จะเทรนให้...ตัวต่อตัว” ผู้กำกับหัวใจสาวกระซิบ
เสียงอ้อนตอนท้าย

ฟารุคขมใจ ไม่แสดงที่ทำรังเกียจออกนอกหน้า แต่ไม่วายเอ่ยเสียงกระด้าง
“ไม่ต้อง!” พลงดิ่งหมวกใหม่พรมออกจากศีรษะเพราะเริ่มร้อนอบอ้าว

“ตาย! อยู่นี่เอง...พีตุ่ม”

เสียงหัวที่พยายามดัดให้เล็กดังขึ้น ก่อนปรากฏร่างชายหนุ่มที่แต่งกาย
ชุดเดียวกับฟารุค เพียงแต่ส่วนสูงและความมดงามของกล้ามเนื้อดูดีกว่า เขา
เดินเข้ามาคล้องแขนผู้กำกับหมับ

“นี่ถึงคิวเค้าแล้ว ตัวเองยังไม่มากำกับอีก”

ขณะเดียวกันสาวสวยสวมชุดเสื้อสายเดี่ยว ทางเกงยีนเอดต่ำ ก็เดินเข้ามา
“พีตุ่ม...เพ็ญหมดคิวแล้ว ขอกลับก่อนนะค่ะ”

“ยะ...หล่อนจะไปไหนก็เชิญ” ผู้กำกับหัวใจสาวเอ่ยเสียงสะดุ้งกับเพ็ญพัทตรา
นางเอกสาว ก่อนยกมือตบเบาๆบนหลังมือหนุ่มที่คล้องแขนตนเอง

“ไปเดี๋ยวนี้แหละค่ะ...คุณสม” ผู้กำกับพูดพร้อมจุมมือพระเอกหนุ่มกลับไป
ถ่ายทำละครต่อ

“เซอะ...สมชาติ น่าจะเปลี่ยนชื่อเป็นเสียดชาติมากกว่า จริงไหมคะ...
คุณรุต” เพ็ญพัทตรานินทาไล่หลังพระเอกหนุ่มที่เป็น“แมน”แค่นจอทีวี เมื่อ
หันมาขอความเห็นจากชายหนุ่ม ก็เห็นว่าข้างกายว่างเปล่า! ปราศจากร่างชายหนุ่ม
หุ่นสะท้านใจสาว ผู้มีดวงหน้างามสมบูรณ์แบบ ทว่าเคร่งขรึมเป็นนิตย์จน
ดูเหมือนเย็นชา

“ข้าไม่ชอบวิถีชีวิตที่นี่เลย” ฟารุคเอ่ยเสียงเรียบ

ทว่าอันธกาศซึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้โซฟาตรงมุมหนึ่งเล่นในคอนโดที่เขาเช่าอยู่กลับ
ได้ยื่นชัดเจน หญิงสาวลอบระบายลมหายใจทางปากเบาๆ เข้าใจความรู้สึกของ
ชายหนุ่มดีว่ากำลังประสบปัญหาวิถีชีวิตที่ไม่คุ้นเคย จึงคิดหาทางผ่อนคลาย

“ไปเที่ยวเธอกันไหม”

“เธอคืออะไร” ฟารุคย้อนถาม

“สถานที่ที่มีเครื่องดื่มหลายชนิดให้เลือกดื่ม มีดนตรีและมีพื้นที่ให้ดิน
กระจาย” หญิงสาวอธิบาย

“ดินกระจาย...ข้าได้ยินคนที่นี่พูดคำนี้กันบ่อยๆ แต่ทำไมต้องดิน เจ็บปวด
มากนักรหรือ” ฟารุคเอ่ย ที่ทำจริงจัง

อันธกาศหัวเราะคิกอย่างกลั่นไม่อยู่

“ข้าพูดอะไรผิดรี” ชายหนุ่มถาม เลิกคิ้วเข้มขึ้นเล็กน้อย

“ปละ...เปล่า...” หญิงสาวพยายามหยุดหัวเราะ ซึ่งไม่เก่งเท่าไรนัก “ดิน...
ที่นี่หมายถึงเต็นท์”

“ข้าไม่เข้าใจ” ชายหนุ่มยอมรับตามตรง “มีเรื่องมากมายเหลือเกินใน
ดินแดนแห่งนี้ที่ข้าไม่เข้าใจ”

“คุณคงคิดถึงบ้าน” หญิงสาวคาดคะเน... ลึกๆ เธออดรู้สึกลำบากใจไม่ได้
ฟารุคเหยียดมุมปาก... จะยิ้มก็ไม่ใช่ จะบึ้งก็ไม่เชิง

“ข้าไม่มีบ้าน... ข้าไม่เคยมีบ้าน” น้ำเสียงของเขาหนักแน่น

หญิงสาวรู้สึกสงสารชายหนุ่มจับใจ จึงลุกเดินเข้าไปใกล้ เอื้อมมือไป
เกาะกุมมือแข็งแรง แล้วเอ่ยเสียงเบาๆ แต่จริงจัง

“ที่นี่จะเป็นบ้านของคุณ”

เขามองสบตาเธอก่อนพูด “ใช่... ข้าจะสร้างบ้านที่นี่”

“งั้นต้องฉลอง” หญิงสาวพูดยิ้มๆ

“หือ!?...” เขาส่งเสียงถาม

“ไปเที่ยวเธอกันไง” หญิงสาวเฉลย

เสียงเพลงจังหวะร้อนแรง ดังกระหึ่ม...ชายหญิงออกไปเต้นหรือดื่มน้ำกันอย่างสะเด็ดสะเดา เป็นคู่บ้าง เป็นกลุ่มบ้าง และมีบ้างที่ฉายเดี่ยว

ฟารุคยกแก้วเหล้าในมือขึ้นดื่มอีกหนึ่งก่อนเอ่ยกับอันธกา ซึ่งผลัดเปลี่ยนชุดนักศึกษามาสวมเสื้อสายเดี่ยว ก่อนสวมทับเสื้อยืดคอกกลมแขนสั้นอีกที และกระโปรงสีลันสไตล

“ข้าเห็นผู้คนที่นี่แล้ว...พวกเขา ‘ดี’ อย่างที่เจ้าว่าจริงๆ” เขาพูดค่อนข้างเบา ทว่ากระแสเสียงของเขากลับไม่ถูกเสียงเพลงและเสียงจ๊อแจ้จ๊อแจ้ของผู้คนกลบ ยังคงสื่อสารถึงหูอันธกาอย่างชัดเจนด้วยคำ

อันธกาทัวร์เขาๆ อดรู้สึกตื่นเต้นไม่ได้ นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ฟารุคเข้าเฝ้าที่นั่น แต่ยังเป็นครั้งแรกของเธอด้วย โดยเธอขออนุญาตคุณแม่ในทำนอง... พี่รุตจะพาเที่ยว รับรองกลับถึงบ้านก่อนเที่ยงคืน

เที่ยงคืน...อย่างกับซินเดอเรลลานั้น!...หญิงสาวคิดในใจ

คุณแม่อนุญาต เพราะเห็นว่าชายหนุ่มคือผู้ช่วยชีวิตลูกสาว แต่ในความเป็นจริงเธอต่างหากที่เป็นคนชวนเขาเที่ยวกลางคืน

“ไปดื่มน้ำสักเพลงนะ” หญิงสาวลุกขึ้นพลางเอ่ย จุกข้อมือชายหนุ่มให้ลุกขึ้น

เขาไม่ขัดขืน ปล่อยให้เธอดึงออกไปรวมกลุ่มกับคนอื่นๆ ที่เต้นรำกันอย่างสนุกสนาน

หญิงสาวขยับตัวตามเสียงเพลง แต่เขาก็กลับยืนตัวแข็งทื่อ

“ทำไมไม่เต้นล่ะ” เธอถาม

“ข้าไม่ถนัด” เขาตอบ

“คุณปล่อยให้สบายๆ แล้วขยับตัวตามใจชอบก็พอ” หญิงสาวแนะนำ เขายิ้ม แต่ยังคงยืนนิ่ง

หญิงสาวอ้าปากจะพูดต่อ แต่กลับถูกคนเดินชนเต็มแรง

“อู๊ย!”

เธอเซถลาเกือบไปชนคนอื่นที่เต้นรำอยู่ใกล้ๆ ยังดีที่ฟารุคคว้าต้นแขนเธอไว้ทัน

อันธก้ายืนทรงตัวได้ หันขวับไปมองคนเดินชน ก็เห็นดาราสาวสวยที่ตนเอง
ชื่นชอบ

เพ็ญพักตรา!

เพ็ญพักตราตีสีหน้าไม่รู้ไม่ชี้ ไม่เอ่ยแม้แต่คำขอโทษ ทว่ากลับส่งยิ้มให้
ฟารุคพร้อมกับทักทายเสียงหวาน

“อ้าว...คุณรุต มาเที่ยวเหมือนกันหรือคะ”

“ครับ” ฟารุครับคำสั้นๆ

“เต็นรำกับเพ็ญนะคะ” หล่อนเอ่ยพร้อมแทรกตัวเข้าประชิด ตัวดีเรียวแขน
คล้องคอของเขาแล้วเต็นด้วยลีลาอวยวน

ฟารุคยืนนิ่งพลางแคะมือนางเอกสาวที่เหนียวคอกเป็นพัลวัน

เพ็ญพักตราหน้าเสียเพราะเสียหน้า หันมามองอันธก้าก่อนถามฟารุค “คุณ
มากับยายเด็กนี่หรือ”

“ใช่...” ฟารุคตอบสั้นๆ ก่อนเอ่ยต่อ “คุณควรขอโทษเธอ”

“ขอโทษ...เรื่องอะไรไม่ทราบ” หล่อนย้อนถามเสียงสูง

“คุณเดินชนเธอ” ฟารุคกล่าวเสียงเรียบ

“อ้อ...เธอ” ดาราสาวชายตามองอันธก้าอย่างดูแคลน “ก็ไม่เห็นบาดเจ็บ
ตรงไหนนี่”

“ฉันเกือบเดินเซไปชนคนอื่น ถ้าพี่รุตไม่ช่วยไว้ทัน” อันธก้าเอ่ยอย่างสุด
จะทน...ความชื่นชอบดาราสาวหายวับในทันที

“ช่วยไม่ได้...สถานที่แบบนี้ การเดินชนกันเป็นเรื่องธรรมดาจะตาย”
เพ็ญพักตรายกไหล่ก่อนชะงักนิดหนึ่ง ถามอย่างเอะใจ “อืม...ว่าแต่หล่อนอายุ
ถึง ๑๘ แล้วหรือยัง”

อันธก้าหน้าซีดเผือด...อายุของเธอยังไม่ถึง ๑๘ ปีบริบูรณ์!

หญิงสาวรีบสะกิดแขนฟารุค “พี่รุต...ไปกันเถอะ พุดกับคนไม่มีมารยาท
เสียเวลาเปล่า” ก่อนจะพาฟารุคเดินกลับไปทีโตะ

เพ็ญพักตรามองตามหลังอย่างแค้นเคือง พุดอาฆาตเบาๆ “คอยดู...
เดี๋ยวฉันจะทำให้แกหลาบจำไปอีกนาน”

“เพ็ญ...อยู่นี่เอง ผู้ชายคนนั้นเป็นใครอะ...ลือลือ!” เพื่อนสาวที่มาเที่ยวพร้อมเพ็ญพักตราส่งเสียงถาม สายตาทอดมองฟารุคอย่างสนใจ

“สตั๊นต์แมนธรรมดาๆ คนหนึ่ง” ดาราสาวเอ่ยเพื่อหันเหความสนใจ ทว่าอีกฝ่ายยังซักถามต่อ “แนะนำให้ฉันรู้จักได้มั๊ย”

“เธอไม่กลัวเขาใช้เธอเป็นบันไดไต่เต้าเธอ” เพ็ญพักตราถามที่เล่นทีจริง “หล่อๆ แบบนี้...ฉันยอมให้ไต่ทั้งเต้าเลย” คนพูดหัวเราะคิกคัก

เพ็ญพักตราค้อนขวบอย่างหมั่นไส้ก่อนเอ่ย “ฉันขอตัวไปเข้าห้องน้ำก่อนนะ” แล้วเดินแทรกตัวหายไปในกลุ่มคน ปล่อยให้เพื่อนสาวเต็นร่าไปพลางๆ

ดาราสาวไม่ได้เข้าห้องน้ำตามคำอ้าง แต่กลับเดินลึ่วๆ ไปยังรถยนต์ส่วนตัว พอเปิดประตูรถเข้านั่งประจำที่คนขับ ก็กดโทรศัพท์ไปยังหมายเลข ๑๙๑

“สวัสดีค่ะ ดิฉันเป็นพลเมืองดี ขอแจ้งข่าวค่ะ”

“รบกวนแจ้งชื่อคุณด้วยครับ” เจ้าหน้าที่ตำรวจผู้รับสายเอ่ยปากถามน้ำเสียงสุภาพ

“ไม่สะดวกเปิดเผยชื่อค่ะ แต่จะขอแจ้งว่า ที่เร็ด...เวลานี้มีเด็กอายุต่ำกว่า ๑๘ ปีมาเที่ยว แคมเล่นยาด้วย”

พูดจบ...หล่อนกดตัดสาย วางโทรศัพท์มือถือลงบนเบาะรถข้างๆ

“เดี๋ยวเถอะแก...ได้สลุกัน” ดาราสาวยิ้มเหี้ยมก่อนขับรถออกจากสถานบันเทิงแห่งนั้น

ห้าหน้าที่ต่อมา...รถสายตรวจของเจ้าหน้าที่ตำรวจก็มาถึง ดวงไฟในเร็ดเปิดสว่างพรึบ เสียงประกาศจากไมโครโฟนดังขึ้น

“ขอท่านผู้มีเกียรติทุกท่านโปรดกรุณาอยู่ในความสงบ เจ้าหน้าที่ตำรวจจะขอตรวจบัตรประชาชนท่านนั้น ต้องขออภัยในความไม่สะดวกด้วยครับ”

“เซ็งวะ” เสียงบ่นพึมพำดังจากโต๊ะข้างๆ และจากปากผู้คนที่มาเที่ยวกลางคืน ฟารุคสัมผัสบรรยากาศที่เปลี่ยนแปลงกะทันหัน จึงถามหญิงสาวเบาๆ

“เกิดอะไรขึ้น”

“ตำรวจขอตรวจค้นบัตรค่ะ” อันธิการะชิบบอก

“บัตรอะไร” พารุคชักถามต่อ

“บัตรประชาชน...ที่คุณก็ไม่มี ส่วนฉันก็อายุยังไม่ถึงเกณฑ์เข้าเช็ค” หญิงสาวตอบ สีหน้าเหเยเก

“เรื่องเลวร้ายมากหนักหรือ” พารุคถามพลางมองเจ้าหน้าที่ตำรวจปฏิบัติหน้าที่อย่างแข็งขัน

“ค่ะ...” อันธิการะชิบตอบ “ถ้าตรวจมาถึงเรา คุณไม่มีบัตรประชาชน คุณก็จะถูกตำรวจควบคุมตัวไปโรงพักเพื่อสอบสวนว่าแท้จริงคุณเป็นคนประเทศไหน ส่วนฉัน...ตำรวจคงโทรติดต่อคุณแม่ คราวนี้นั้นต้องตายแน่ๆเลย” หญิงสาวพูดโอดครวญตอนท้าย

พารุคเอื้อมมือจับข้อมืออันธิกาพลางพูดเบาๆ “เจ้าตามเข้ามา”

หญิงสาวลุกขึ้นเดินตามอย่างว่าง่าย เมื่อเห็นเขาพาเดินเลี้ยวไปทางห้องน้ำก็ไม่วายโต้แย้งเบาๆ ก่อนถอนหายใจเฮือก

“ที่นี่ไม่ปลอดภัยหรอกค่ะ”

พารุคหันมายิ้มพลางว่า “ข้ารู้ว่าในห้องน้ำไม่ปลอดภัย แต่ถ้าไปหลังห้องน้ำจะพ้นจากการตรวจค้น”

“ประตูลังก็คงมีตำรวจดักจับอยู่” หญิงสาวบอกเสียงอ่อย

“ข้าไม่คิดออกประตูหลัง แต่จะออกตรงนี้ต่างหาก” เขาชี้กำแพงก่ออิฐฉาบปูนแล้วเดินทะลุออกไป พลอยพาอันธิกาเดินทะลุกำแพงไปด้วย

นักเที่ยวส่วนใหญ่ยังคงตกใจกับเหตุการณ์ตรงหน้าเลยไม่ได้สนใจคนทั้งสอง แต่หนุ่มวัยรุ่นคนหนึ่งเห็นเหตุการณ์จะจะตา เลยกมือขยี้ตาอย่างไม่เชื่อสายตา ก่อนส่งเสียงเอะอะ

“มีคนเดินทะลุกำแพงออกไป!”

๒๓

ฟารุคจูงมืออันธกิลา เดินไปตามถนนสายเปลี่ยว ห่างจากเขตที่
เกิดเหตุพอประมาณ ชายหนุ่มทอดน่องเดินเรื่อยเปื่อยไร้จุดหมาย..สีหน้าเหมือน
ครุ่นคิดหนัก

หญิงสาวเดินเคียงข้างเงียบๆ...ไม่อยากทำลายภวังค์ความคิดคำนึงของ
อีกฝ่าย

จนกระทั่งฟารุคเอ่ยปากก่อน “ข้าว่า...ข้าไม่เหมาะกับโลกของเจ้าสักเท่าไร!”

“คุณท้อหรือ” หญิงสาวอดกังวลใจไม่ได้

“ไม่ถึงกับท้อ แต่ข้ารู้สึกว่าคุณของโลกของคุณน่าจะมากกว่าที่คิด ผู้คนหาความ
จริงใจยาก เต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยม เอารัดเอาเปรียบ และเห็นแก่ตัว” เขาระบาย
ความในใจ

หญิงสาวได้แต่ยิ้ม...ไม่มีข้อแก้ตัว

“ตอนที่คุณตามมา ฉันยังนึกกังวลใจอยู่ว่าคุณจะรู้สึกแบบนี้ แล้ว...
แล้วสักวันหนึ่งคุณก็จะจากไป” เธอพูดพลางถอนหายใจยาว

“จากไป?” ชายหนุ่มเอ่ยเป็นเชิงถาม

“ค่ะ...ตอนนี้คุณคงคิดถึงโลกของคุณ”

“คิดถึงรี” ฟารุคแหงนหน้ามองดวงดาวบนท้องฟ้าก่อนก้มลงมองคนเดินเคียงข้าง “อาจจะ...แต่ไม่ได้หมายความว่าข้าคิดจะกลับไป”

“ไม่มีความคิดนี้อยู่ในหัวคุณจริงๆเหรอ” หญิงสาวถามย้ำ

“ถูกต้อง” เขารับคำหนักแน่น “ข้ามีความหลังที่โลกนั้นมากมาย แต่ส่วนใหญ่เป็นความหลังไม่น่าจดจำ หวากลับสลัดไม่หลุดไปจากใจ เจ้าอยากฟังหรือเปล่าล่ะ”

หญิงสาวพยักหน้าแทนคำตอบ

เขาจึงคิดเรียบเรียงคำพูดครู่หนึ่งก่อนเล่าช้าๆ

“ข้าเกิดในหมู่บ้านเล็กๆแห่งหนึ่ง ไม่รู้ว่าใครเป็นพ่อ ข้าแม่ยังมาตายตอนคลอดข้า ข้าจึงเกิดมาเป็นเด็กกำพร้าทันที”

หญิงสาวบีบมือของเขาอย่างให้กำลังใจพลางเอ่ย “น่าเศร้าจัง”

เขาเหยียดยิ้มเล็กน้อยแล้วเล่าต่อ

“ป้าซารา...พี่สาวแท้ๆของแม่เป็นคนเลี้ยงดูข้า”

“ถือว่ายังโชคดี” หญิงสาวเอ่ย

“ก็ไม่นั่นก” เขาว่า

“ทำไมล่ะคะ” เธอถามอย่างสงสัย

“ตั้งแต่ข้าจำความได้...ข้าหวาดกลัวลูงพอล สามีของป้าซารามาก เขามักทุบตีข้าเป็นประจำ ถ้าป้าเข้ามาขัดขวางหรือห้ามปราม ป้าก็จะพลอยถูกทุบตีไปด้วย”

ฟารุคนี้ก็ย้อนอดีตไปยังวัยเด็ก...

เขาเป็นเด็กชายตัวเล็กๆ รูปร่างผอมแกร็นกว่าเด็กวัยเดียวกัน เพราะขาดสารอาหาร แต่ไม่ใช่เพราะลูงพอลกับป้าซารามีฐานะยากจนจนขั้นแค่นั้น แท้จริงลูงพอลมีไร่เป็นของตนเอง มีสัตว์เลี้ยง และมีฐานะปานกลาง แต่เพราะลูงพอลออกคำสั่งเด็ดขาด...

‘ไม่ต้องให้มันกินมากนักหรอก...เลือดชั่วๆของพ่อแม่มันจะได้ไม่กำเริบ’

คำพูดติดปากลูงพอล...เด็กน้อยฟารุคไม่เข้าใจ

‘โธ่...พอล...เขายังเด็กมาก’ ซาราขอความเห็นใจ

พอลกลับขบขมกรมกรด เอ่ยเสียงลอดโรฟัน ‘มันยิ่งโตก็ยิ่งเหมือนนั่งคนชั่ว’

‘ข้าถามจริงๆเถอะ...ท่านเกลียดอะไรฟารานักหนา’ ซารารวบรวมความ

กล้าออกปากถาม

‘ข้าเกลียดมัน...หญิงชั่ว ร้าน ไร่ยางอายุ มีลูกไม่มีพ่อ’ พอลพูดพลาง
ขบกรามดั่งกรอดๆ

ชาวไร่เห็นเสียงพูด ‘เพราะท่านรู้แก่ใจว่าท่านไม่ใช่พ่อเด็ก ฟาราไม่เคยยอม
ท่าน’

ผัวะ!...

ฝ่ามือหนาเตอะของพอลกระทบแก้มชาวไร่ แล้วการทุบตีก็เกิดขึ้นเหมือน
ทุกครั้ง

เด็กน้อยน้ำตาเล็ด ยกมือปิดปากกลั้นเสียงสะอื้น วิ่งหนีออกจากบ้าน...
ทุกครั้งทีลู่พอลลงมือทุบตีป่าชาวไร่ เขาจะพลอยถูกทุบตีด้วย เขาอยากช่วยป่า
ชาวไร่ แต่ก็รู้ว่าช่วยไม่ได้ ทางที่ดีคือหนีไปหลบที่ไหนสักแห่งจนกว่ามีตาคำ แล้ว
จึงค่อยย้อนกลับมาที่โรงนา

ฟารุควิ่งหนีพ้นจากบ้านไปไม่ไกลก็สะดุดล้มเพราะถูกขัดขา

‘ไ้อ้ย!...’ ฟารุคร้องลั่นพร้อมล้มกลิ้งคลุกฝุ่น

เสียงเด็ก ๆ หัวเราะเกี๋ยวกราว

ฟารุคเอนหน้าขยับทั้งที่ยังไม่ทันลุกขึ้นยืนด้วยความโกรธเคือง ก็เห็นจิมมี
หัวโจกของเด็กย่านนั้นกับเด็ก ๆ อีกสามสี่คน

จิมมีเดินเข้ามาใกล้พอลถาม ‘เฮ้ย!...จูปพื้นหรือย่นักเหวอะ’ แล้วก็หัวเราะ
ขบขัน

‘แกแกล้งข้า...แกขัดขาข้า’ ฟารุคลุกขึ้นยืน ตะโกนลั่นด้วยความโกรธ

‘อ๊ะๆ...ข้านะรีขัดขาแก มีใครเห็นบ้าง’ จิมมีหันไปถามเพื่อนพ้อง

‘ไม่เห็นๆ...’

หลายเสียงตอบกลับเป็นเสียงเดียว

‘เห็นไหม แกนะเดินซุ่มซำเอง วิ่งมาสะดุดตีนข้า ยังไม่พูดขอโทษข้าอีก’
จิมมีเอ่ยเสียงดัง

‘ข้าไม่มีวันขอโทษแกหรอก...ไอ้เด็กเกเร’ ฟารุคสวนคำอย่างไม่ยอมแพ้

‘ไอ้ปากเสีย...ไอ้เด็กที่ไม่รู้ว่าพ่อเป็นใคร’ จิมมีด่าทอ

เท่านั้นแหละ...ความอดทนอดกลั้นของฟารุคขาดฝั่ง เขาระโดดชกหน้า
อีกฝ่ายทั้งที่เสียเปรียบทั้งรูปร่างและน้ำหนัก

ตู๊ป!...

หมัดเล็กๆ กระแทบแก้มจิมมี ส่งผลให้เจ้าหัวโขนน้อยหยางหลังลงไปนั่งกัน
จำเ้า

เด็ก ๆ มองหน้ากันอย่างงุนงง

‘มัวยืนเซ่ออะไรวะ... รุมมันสิ’ จิมมีตวาดลั่นทั้งๆ ที่ยังไม่ทันลุกจากพื้น

เท่านั้นแหละ...รายการมวยหมู่รุ่นเล็กก็เกิดขึ้น

จบรายการด้วยอาการสะบักสะบอมของฟารุค...เด็กน้อยวิ่งหนีไปหลบซ่อนตัว
ที่คั่นดินนอกหมู่บ้าน นอนมองดวงดาวบนท้องฟ้า

“ท้องฟ้าและดวงดาวของคืนนั้นก็เหมือนกับคืนนี้” ฟารุคบอกอันธกิก้า “แต่
ตอนนั้นข้าไม่รู้ว่าจะอนาคตจะเกิดอะไรขึ้น จะต้องเจ็บตัวอีกกี่ครั้งก็หน จะต้องทน
หิวโหยอีกนานเท่าไร ข้านอนหลับฝันบ่อยๆ ว่าข้าได้กินอาหารจนอิมแปลล์ แต่กลับ
ต้องสะดุ้งตื่นกลางดึกเพราะท้องร้องโครกคราก”

อันธกิก้าบีบกระชับมือของเขไปอีกครา เอ่ยเสียงเบาๆ “ชีวิตในวัยเด็กของคุณ
น่าสงสารมาก”

“ข้าไม่ชอบความสงสาร” ฟารุคเอ่ยเสียงเรียบ

หญิงสาวอึ้ง...ไม่รู้จะพูดปดลอบโยนอีกฝ่ายอย่างไรดี

“และข้าก็ไม่ต้องการคำปดลอบโยน” เขาเอ่ยย้า

“คุณรู้ว่าฉันคิดอะไรอยู่” หญิงสาวถามอย่างฉงน

“เปล่า...” เขาตอบปฏิเสธ “ข้าไม่สามารถอ่านใจคนได้หรอก เพียงแต่ทุกคน
พอนึกสงสาร ก็จะคิดหาคำพูดมาปดลอบโยนเท่านั้นเอง”

“อ้อ...” หญิงสาวพยักหน้าเข้าใจ “แล้วคุณ...เอ่อ...คุณ...”

“เจ้าอยากถามอะไรก็ตามมาเถอะ ข้ารับรองว่าจะตอบ และไม่โกรธ” ฟารุค

กล่าว

หญิงสาวยิ้มเล็กน้อยพลางว่า “คุณเดาถูกอีกแล้วว่าฉันคิดอะไร”

“เอาเป็นว่าข้าเดาเก่งก็แล้วกัน” เขาพูดด้วยที่ทำสบายๆ

“แน่ใจนะว่าคุณจะไม่โกรธ” หญิงสาวไม่วายขอคำรับรอง

“แน่นอน” เขารับคำหนักแน่น

“งั้นฉันขอถามละกันว่า ทำไมคุณไม่ถามป้าซาว่าล่ะคะว่าพ่อของคุณคือใคร”

หญิงสาวเอ่ยถามอย่างใจคิด

“ขำถาม...” ฟารุคตอบ “ไม่ใช่แค่ครั้งเดียว แต่เป็นสิบๆหน ร้อยๆหน แต่คำตอบ...”

๓

‘ป่าไม่รู้’

‘ซาร่าขมวดคิ้วพลงตอพบารุค

‘แม่ไม่เคยบอกป่าเลยหรือ’ เด็กชายซักถามต่อ

‘ซาร่าส่ายหน้า...หยาดน้ำตาใส ๆ รินไหลตามร่องแก้ม

‘ป่ารักแม่เจ้ามาก เพราะเรามีกันอยู่แค่สองคนพี่น้อง’ ซาร่าเล่าให้ความหลัง

‘ป่าแต่งงานตอนอายุสิบห้า ตอนนั้นพาร่าอายุห้าขวบ หน้าตาน่ารักน่าเอ็นดูเหมือนตุ๊กตา ผมยาวเป็นลอน สีทองอร่าม’

‘จันทน์ซำก็มีสีผมไม่เหมือนแม่’ พารุคพูดแทรกขึ้น

‘จ๊ะ’ ซาร่ารับคำ

‘ซำมีสีผมเหมือนพ่อหรือ’ เด็กชายเลียบเคียงถาม

‘ป่าก็ไม่รู้เหมือนกัน’ ซาร่าตอบพลงงักฝักข้าวโพดจากต้น

เวลาทำงานในไร่ นางพอมีเวลาพูดคุยกับหลานชายกำพร้าบ้าง แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าพอล นางไม่กล้าแสดงความรักหรือความห่วงใย เพราะรังแต่จะทำให้ทั้งสองได้รับอันตรายจากพอล

‘หิวมัย’ นางถาม

‘ฮะ’ เด็กชายพยักหน้ารับ...ตอนเช้าเขากินซूपถ้วยเล็ก ๆ เพียงถ้วยเดียว

แล้วก็ถูกไล่ให้ออกมาทำงานในไร่เหมือนผู้ใหญ่ทุกๆ ที่เขาเพิ่งมีอายุ ๖ ขวบ

ซาร่าเลือกหักข้าวโพดฝักที่มีเมล็ดไม่แก่จัด ฉีกเปลือกทิ้ง แล้วยื่นฝักข้าวโพดดิบส่งให้หลานกำพร้า

‘กินซะ... ถึงจะดิบก็ยิ่งดีกว่าไม่มีอะไรรองท้อง’ นางว่า สงสารหลานชายจับใจ

ฟารุคแหะเมล็ดข้าวโพดดิบด้วยความหิวคำหนึ่งพลางร้องขอ ‘ป้าเล่าเรื่องแม่ต่ออีชะ’

‘แม่เจ้ายิ่งโตก็ยิ่งสวย...’ ซาร่าเอ่ยพลางถอนหายใจ ‘น่าเสียดายที่อายุเพียงสิบขวบก็ต้องกำพร้าพ่อแม่ ตอนนั้นป้าเป็นญาติเพียงคนเดียวที่เหลืออยู่ของแม่เจ้า ป้าจึงรับฟารามาอยู่ด้วย’

‘แล้วลุงพอลไม่ว่าหรือชะ’

‘ตอนนั้นพอลไม่เหมือนเดี๋ยวนี้ เขารักและเอ็นดูฟารามากกว่าป้าเสียอีก’ ดวงตาของซาร่าคล้ายดังมีเมฆหมอกมืดมัว

‘ข้าไม่อยากจะเชื่อ’ เด็กชายเอ่ยตามที่ใจคิด

‘ฟาร่าอยู่กับป้าจนอายุสิบห้า นางสาว...สวยมาก...สวยราวกับนางฟ้า นางเป็นที่หมายปองของชายหนุ่มทุกคนในหมู่บ้าน รวมทั้งพอล’ ซาร่าเอ่ยเสียงเบา ทว่าหนักแน่น

‘แต่ลุงพอลมีป้าซาร่าอยู่แล้วนี่ชะ’ เด็กชายพูดแย้ง

‘เขาคงลืมไป’ ซาร่าพูดประชด

‘ลุงพอลรักแม่ แล้วทำไมถึงเกลียดข้า’ เด็กชายถาม ไม่เข้าใจความรู้สึกนึกคิดของผู้ใหญ่

ซาร่าไม่ตอบคำถาม แต่กลับเล่าต่อ

‘คืนหนึ่ง...ฟาร่าหายไปทั้งคืน พอลแหกค้ำคูล้มคลั่ง ส่วนป้าก็เป็นห่วง กระวนกระวายใจ แล้วนางก็กลับมาตอนรุ่งเช้า สีหน้าเหมือนคนกำลังฝันหวาน ไม่ว่าใครจะถามอะไร นางก็ไม่ตอบ’

‘แม่อาจแอบไปนอนหลับในโรงนา’ เด็กชายกล่าวโดยอิงประสบการณ์จริงของตน

‘เด็กโง่...’ ซาราเอ่ยพลางยกมือยี้หัวหลานชาย ‘นางไม่ได้ถูกพอลทูปตีตั้งแต่เล็กอย่างเจ้า นางไม่จำเป็นต้องหนีไปนอนในโรงนาหรอก’

‘แล้วแม่ไปไหนซะ’ เด็กชายพูดพึมพำเหมือนถามตนเองมากกว่า

‘ใครๆ ก็อยากรู้ทั้งนั้น ทั้งพอลและข้า แล้วยังจะพวกหนุ่มๆ ทั้งหมู่บ้าน เพราะหลังจากนั้นนางก็ตั้งท้อง’ ซารากล่าว

‘แม่ตั้งท้องข้าหรือ’ เด็กชายถามอย่างตื่นเต้น

‘ใช่...ตั้งท้องเจ้า’ ซาราตอบ

‘แล้วพ่อข้าคือใคร’ เด็กชายถาม นึกภาวนาว่าจะได้รับคำตอบ แต่ก็ต้องผิดหวัง

‘นางไม่ยอมบอก’ ซาราตอบแล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่ ‘ไม่ว่าจะใช้ไม้อ่อนหรือไม้แข็งเค้นถามอย่างไร นางก็ไม่ยอมบอกรึพูด’

‘ทำไมล่ะซะ’ เด็กชายถามอย่างไม่รู้จะถามอย่างไรให้ดีกว่านี้

‘ไม่รู้สิละ...’ ซาราพูดพร้อมกับส่ายหน้าอย่างจนปัญญา ‘มีชายหนุ่มหลายคนในหมู่บ้านตกเป็นผู้ต้องสงสัย แต่หนุ่มๆ เหล่านั้นต่างบอกเป็นเสียงเดียวกันว่าตนเองยินดีจะแต่งงานกับฟารา ถึงนางจะตั้งท้องอยู่ก็ตาม แต่คนที่ตอบปฏิเสธความหวังดีเหล่านั้นกลับกลายเป็นฟารา นางบอกว่านางจะรอเขา รอเขามารับนางกับลูก แต่พอลถามว่าเขาคอนั้นคือใคร...นางกลับปิดปากเงียบ’

‘แม่ไม่ยอมบอกอะไรเลยหรือซะ’ เด็กชายถามอย่างเกือบจะสิ้นหวัง

‘สิ่งที่แม่เจ้าบอกก็คือ...’

ซาราหวนระลึกถึงคืนนั้น...คืนที่ฝนตกหนัก ฟาคะนอง

ฟาราเจ็บท้องจนคลอด ซาราไม่เคยทำคลอดมาก่อน จึงไม่รู้ว่หนักหนาสาหัสขนาดไหน แต่จากสีหน้าท่าทางของฟาราบ่งบอกว่าเจ็บปวดสุดชีวิต นางให้กำลังใจคนเป็นน้องด้วยการกุมมือขึ้นหนึ่งอกระชับมัน

‘พี่...’ ฟาราร้องเรียกเสียงดังไม่เกินกระซิบ

‘อะไรหรือ’ ซาร่าถามพลางก้มลงแนบหูใกล้ริมฝีปากน้องสาว
‘ข้าคงไม่รอดแน่ แต่ลูกของข้าจะต้องรอด’ ฟาร่าพูดเสียงเศร้า
‘เจ้าอย่าคิดมาก เจ้าจะต้องรอด’ ซาร่าพูดให้กำลังใจ
‘ข้ารู้ตัวดีจะ ถ้าข้าตายไป พี่ช่วยเลี้ยงลูกข้าด้วยนะ เลี้ยงให้ดีที่สุดเพื่อ
รอเรา มารับนะจ๊ะ...พี่’ ฟาร่าร้องขอ

‘เจ้ายังคิดถึง เขาทำไม่กัน...เขาไม่เหลียวแลเจ้ากับลูกเลยนะ’ ซาร่าเอ่ย
อย่างซัดใจ

‘เขาต้องมีเหตุผลที่สำคัญแน่นอนจ๊ะ..พี่ เขาต้องการลูกคนนี้มาก เขา
บอกกับข้าเองว่า...ลูกคนนี้จะฟื้นคืนความนิรันดรแก่เผ่าพันธุ์’ เสียงของฟาร่า
แผ่วลง

‘แล้ว เขา เป็นใครกันแน่’ ซาร่าถาม...เป็นครั้งที่พันเห็นจะได้
‘เขา ช่างงดงามนัก...เขา...’ เสียงฟาร่าขาดหายไป...พร้อมกับลมหายใจ
ของนาง!

ซาร่ามองเด็กน้อยฟารุคพร้อมกับถอนหายใจ
‘นั่นคือเรื่องราวของพ่อเจ้าที่แม่เจ้าบอกป้า นางตายก่อนจะคลอดเจ้า ที่เจ้า
รอดมาได้ต้องถือว่าดวงเจ้าแข็งมาก เพราะหมอต้มผ้าห้อมฟาร่าเพื่อเอาเจ้าออกมา’
ฟารุคนั่งอึ้งไปครู่ใหญ่ก่อนเอ่ยเสียงเบา ‘พ่อคงไม่ต้องการข้า’
‘ทำไมเจ้าถึงคิดอย่างนั้น’ ซาร่าถาม
‘ก็...พ่อไม่เห็นมารับข้าสักที’ ฟารุคเอ่ย น้ำตาแห่งความน้อยเนื้อต่ำใจไหลริน
ซาร่าวางมือจากงาน ยอบกายลงนั่งยองๆ ข้างหลานชาย เอื้อมมือทั้งสอง
จับไหล่บอบบางแล้วบีบเบาๆ

‘ฟารุค...ฟังป้านะ ป้าเชื่อมั่นว่าการที่เจ้าเกิดมา จะต้องมีคนยินดียืนอยู่
สองคน นั่นคือพ่อกับแม่เจ้า’

‘แล้วทำไมเขาไม่มาหาข้า’ เด็กชายย้อนถาม
‘หลังจากฟาร่าตาย...ป้าก็คิด...’ ซาร่าเอ่ย ลังเลใจว่าจะบอกดีหรือไม่
‘คิดอะไรอะ’ เด็กชายถามน้ำเสียงเร่งเร้า
‘สิ่งที่ป้าคิดอาจทำให้เจ้าท้อใจ’ ซาร่าถอนหายใจอีกครา

‘บอกมาเถอะ... ข้าอยากรู้’

‘เออละ... ไหนๆ ก็ไหนๆ’ ซาร่าพูดพลางพยักหน้า ‘บ่าคิดว่า... พ่อเจ้าคงเป็นคนต่างถิ่นที่บังเอิญพบกับแม่เจ้าในคืนนั้น เขาคงเป็นชายหนุ่มรูปงาม เพราะดูจากเค้าโครงหน้าของเจ้า แม้จะมีส่วนคล้ายฟาร่าอยู่บ้าง แต่ก็ไม่มากนัก เค้าโครงหน้าของเจ้างดงามอย่างหาที่ติไม่ได้ โตขึ้นเจ้าจะต้องเป็นชายหนุ่มที่ดังตามยิ่ง’ ซาร่าหยุดพูดเล็กน้อยก่อนกล่าวต่อ ‘เขาคงสัญญาว่าจะกลับมารับแม่เจ้า แต่เขาอาจประสบเหตุระหว่างทางเสียก่อน เช่น ถูกโจรป่าฆ่าตาย...’

‘พ่อข้าตายแล้วหรือ’ เด็กชายรีบถามเสียงเครือ

‘อาจจะ... เท่านั้น’ ซาร่าตอบแบ่งรับแบ่งสู้

‘ข้าว่าพ่อข้าต้องตายแล้วแน่ๆ’ ฟารูกบักใจเชื่อ ‘พ่อข้าต้องตายแล้ว แม่ข้าก็ตายแล้ว’

เด็กชายยกมือสองข้างปาดน้ำตา... ยิ่งปาดน้ำตาก็ยิ่งไหลริน

ซาร่าตั้งร่างน้อยมาโอบกอดพลางพูดปลอบใจ ‘แต่เจ้าก็ยังมีบ้านนะ’

‘ในโลกนี้... ข้าคงเหลือแต่ป่าคนเดียว’ เด็กชายพูดพลางกอดตอ

‘อย่าร้องไห้ล่ะจ๊ะ...’ ซาร่าพูดปลอบ ‘วันนี้เป็นวันเกิดครบรอบหกขวบของเจ้า ป่าจะทำขนมให้เจ้ากิน เย็นนี้เราจะไปฉลองวันเกิดกันสองคนที่โรงนา’

“ข้าไม่คิดเลยว่า... คืนที่ข้าอายุครบ ๖ ขวบจะเกิดเรื่องร้ายแรงกับข้ามากมาย” ฟารูกกล่าวเสียงเรียบ

ทว่าอันธกักรับรู้กระแสแห่งความอึดอัดของเขา หญิงสาวไม่เอ่ยถ้อยคำใด เพราะรู้ดีว่าคำปลอบโยนใดๆ ก็ไร้ความหมาย

ชีวิตวัยเด็กของเขาบอบซ้ำเกินกว่าจะใช้คำปลอบโยนใดๆ เยียวยา

เธอทำได้มากที่สุดก็คือ... การรับฟังและเดินเคียงข้างไปกับเขา

‘คืนนั้นป่าซาร่าแอบมาที่โรงนาซึ่งข้าเฝ้ารอคอยอยู่ ป้ามาพร้อมกับขนม ทำจากแป้งสาลีชิ้นใหญ่ที่สุดเท่าที่ข้าเคยเห็น...’ ฟารูกเล่าต่ออย่างช้าๆ...

ซารา...มือหนึ่งหิ้วตะกร้าขนม อีกมือหนึ่งหิ้วตะเกียง พอเดินเข้ามาในโรงนา นางวางข้าวของในมือลง แล้วเดินตรงเข้าสวมกอดร่างน้อยที่หลบซ่อนตัวอยู่ในเงามืด

‘สุขสันต์วันเกิดจ๊ะ’ นางบรรจงจูบหน้าผากเด็กชาย ก่อนหยิบขนมในตะกร้าส่งให้

‘รับกินลิจ๊ะ’

‘ขอบคุณนะ’ เด็กชายเอ่ยพลางรับขนมที่ยังอุ่นๆ อยู่ บิขนมก้อนกลมเป็นสองส่วนแล้วยื่นส่วนหนึ่งให้ซารา

‘เรากินด้วยกันนะฮะ...ป้า’

ซาราส่ายหน้าปฏิเสธ ‘เจ้ากินเถอะ...ป้าอิ่มแล้ว’

ฟารุคจึงกัดกินขนมในมือ...เนื้อขนมนุ่ม หอม รสชาติอร่อยที่สุดเท่าที่เคยกินมาในชีวิต

ทันใดนั้น...เสียงหนึ่งดังขึ้น...

ปังงง!...

ประตูโรงนาถูกกระแทกอย่างแรง สองป้าหลานหันขวับไปมอง ก็เห็นพอลยืนตระหง่าน สีหน้าบูดบึ้งอยู่หน้าประตู!!